

БЕОГРАДСКЕ ОПШТИНСКЕ НОВИНЕ

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉНО ЈЕДАН ПУТ

ЦЕНА ЗА СРБИЈУ:

НА ГОДИНУ 6 дин.
 НА ПОЛА ГОДИНЕ 3 „
 ЗА СТРАНЕ ЗЕМЉЕ НА ГОДИНУ 9 „

НЕДЕЉА 18. АПРИЛА 1893.

ЦЕНА ЈЕ ОГЛАСИМА 6 ПР. ДИН. ОД ВРСТЕ

ПРЕПЛАТУ ВАЉА СЛАТИ УПУТНИЦОМ НА ОПШТИНСКИ СУД
 А СВЕ КОРЕСПОНДЕНЦИЈЕ НА УРЕДНИКА

Рукописи не враћају се

Неплаћена писма не примају се.

ГРАЂАНСТВУ ВАРОШИ БЕОГРАДА.

Суд општине вароши Београда објављује грађанству, да су бирачки спискови за бирање народних посланика на дан 18 Маја 1893 год. готови, и да стоје грађанству на увид.

Према чл.: 24, 25, 103 и 103 зак. о изборима народних посланика, сваки има право да ове спискове прегледа да из њих што испише или да их и целе препише, да их обзнањује или штампва и да, било за себе било за другога тражи у законом року исправке, како налази да у њима треби учинити.

Исправке се у списковима могу тражити до 28 Априла тек. год. закључно (чл. 103. зак. о изборима народних посланика).

Посланике ће моћи бирати само они, који су у бирачким списковима уписани, кад добију бирачку карту. После 28. Априла ове године нико нема права да тражи исправке спискова, макар у њих не био уписан ко треба, или био уписан ко не треба.

Спискови се ови налазе код г. Милоша Борисављевића пореског књиговође општине београдске коме ће се грађани са својим захтевима око исправке спискова обраћати. Умене захтеве г. Борисављевић ће ставити у записник.

Уз свако тражење око преправке спискова, морају се поднети и докази.

Од Суда општине вароши Београда
9. Априла 1893. г. АБр. 1935.

НАРЕДБА.

Општински суд приметио је: да се разни отпаци покупљени са ђубришта, као што су: коске, старе крпе, хартије стакларије и томе подобно носе по свима варошким тржиштима и улицама ради продаје. Како је ово противно санитарским прописима о одржавању чистоте, која је један од најбитнијих услова за здравље становништва, то суд општине вароши Београда позван чл. 36. зак. о општинама за одржавање санитарских прописа

Наређује:

да се продаја и куповина ових отпадака може вршити од сада само на друму вишњичком и нигде више.

Ко би противно поступио овој наредби казниће се по §. 326 крив. закона

Сбр. 4306. Од суда општине вароши Београда 16. Априла 1893 г. у Београду.

ОБЈАВА.

Многе се општине и друге власти обраћају на општину београдску са захтевима, да она или наплати од некога порезу, или да кога у порезу уврсти, или да што друго по овоме послу уради.

Како општина београдска према закону о непосредној порези не ради ове послове, но за то постоји нарочито пореско одељење за вар. Београд, то, да би се излишна преписка избегла, Суд општине вар. Београда

Објављује,

да се све ово-земаљске власти обраћају по напред именованим пословима непосредно пореском одељењу за вар. Београд.

Од суда општине вароши Београда, 17. Априла 1893. год. СБр. 4546.

РАД ОПШТИНСКОГ ОДБОРА

XIV. ВАНРЕДАН САСТАНАК

3. Априла 1893. год.

Председавао заступник председника г. Мих. Јовановић, од одборника били: г. г. Андра Ђорђевић, Драгутин М. Настић, Петар Радовановић, М. Јовичић, Ј. Барловац, М. Јаковљевић, Трифун Ђорђевић, Вучко Ц. Илић, Илија С. Рајковић, М. Милојевић, М. Михаиловић, Сима Николић, Пера Михаиловић, Тодор Чушић, Јован Ристић, Наум Младеновић, Стојан Златановић и С. Стевановић.

I.

Прочитан је записник одборских одлука седнице држане 2. Априла 1893. год. и примљен је без измена.

II.

Заступник извештава одбор, да ће се сутра 4. Априла 1893 год., у 10 часова пре подне држати у саборној цркви благодарење за ступање на владу Његовог Величанства краља Александра I. и позива господу одборнике да у свечаном оделу присуствују овоме свечаном чину. —

Одбор је примио к знању овај позив одазвав се са „Живио Краљ Александар I“.

III.

Заступник председника извештава одбор, да је дугогодишњи и заслужни председник општине београдске Живко Карабиберовић умро и предлаже, да се о општинском трошку сарани.

По саслушању овога, одбор је одао последњу пошту заслужном покојнику изговорив стојећи: „Бог да му душу прости“, и за знак примања заслуга покојникових за државу, династију и општину решио, да општинско представништво корпоративно суделује при спроводу; да се од стране општине београдске приложи на самртнички одар венац; да општински ватрогасци у свечаном оделу буду при спроводу; да се из општине благајне изда породици покојниковој хиљаду и пет стотина динара на име погребних трошкова.

Ова сума и она за венац, да се стави на терет партије буџетом одређене за неподвижене трошкове.

XVI. ВАНРЕДАН САСТАНАК

7. Априла 1893 год.

Председавао председник г. Милован Р. Маринковић, од одборника били: г. г. Филип Васиљевић, Љ. Јовановић, Никола Х. Поповић, Р. Драговић, Илија Ђорђевић, Сава Вељановић, Милан М. Ђурић, Милош Триковић, А. Шток, Коста Петровић, Лазар Радоњић, Михаило Јанковић, Јован Ђуровић, Лазар Дашковић, С. Азриел, Коста Д. Главинић, Милутин Марковић, Ђ. С. Новаковић, М. Велизарић, Ђорђе Ж. Нешић, Атанасије Капетан-Спасић, Ђорђе Неранчић, Милан Капетановић, Коста Б. Михаиловић, Мих. Д. Банковић, Рад. С. Филиповић, Андреја Ј. Одавић, Др. Марко Лeko, Мих. П. Бончић, Мих. М. Ђорђевић и Димитрије Р. Гајић.

I.

Председник саопштава одбору, да је услед промене, извршене на дан 1. Априла 1893 год. дошло до могућности, да се у овој земљи извршује закон и његова воља и да је управа вароши Београда услед тога актом својим од 6. Априла 1893. године Бр. 5148. наредила, да се изврше саветска решења од 30. Новембра 1892. год. Бр. 3913. и од 1. Децембра 1862 г. Бр. 3933, односно поништавања решења збора општинског од 21. Новембра 1892 год. на коме је решавано о поверењу или неповерењу општинској управи.

Да су према тој наредби управе вароши Београда, понова уведени у дужност као законити часници општински г.г. Милован Р. Маринковић председник; Јова Антонијевић, Јован Илић и Димитрије Вељковић, чланови суда; Коста Чушић, Младен Тодоровић, Андра Надеждић и Данило Чонкић, кметовски помоћници;

Да је тим истим актом управа вар. Београда наредила да председник општине уведе у дуж-

ОПШТИНСКИ ПОСЛОВИ.

Цена хлеба. — Суд општине вар. Београда решењем својим од 15. Априла 1893. год., АБр. 2058. решио је, да цена хлеба за другу половину месеца Априла ове год. буде 19 пара дин. а да се продаје леб по 20 пара у тежини под 1053 грама.

ОБЗНАНА.

Како је ова команда са превођењем из позива у позив готова, то се овим позивају сви обвезници и то: прекобројни редовне војске, обвезници I и II позива народне војске из Београда, да у дане означене престану овој команди ради сравањена билета са списковима и пријема нових билета и поправке старих и то овим редом:

Од почетних назначених слова на имену, А. Б. В. и Г. 15 тек. месеца; Д. Ђ. Е. и Ж. 16 тек. месеца; З. И. Ј. К. Л. Љ. 17 тек. месеца; М. Н. и О. 18 тек. месеца; П. Р. С. и Т. 19 тек. месеца; Ђ. У. Ф. и Х. 20 тек. месеца; Ц. Ч. и Ш. 21 тек. месеца.

Кбр. 2300. Из канцеларије седмог пуковског округа, 3 априла 1893 године у Београду.

IV. ВАНРЕДНИ САСТАНАК

ОДБОРА ОПШТИНЕ БЕОГРАДСКЕ

НО (СТЕНОГР. БЕЛЕШКАМА)

Држан 29. Јануара 1893. године

(НАСТАВАК)

Односно локомотива, за које г. Симић каже да су саме клопоције, да сам ја ишао на то, да се оне пошто пото купе. На то молим са слушајте ово објашњење: Мени је био задатак да саставим као стручњак услове за набавку локомотива, и ти услови требали су бити такви

да њима буде заштићен интерес општински. Ја сада баш не знам на памет од речи до речи све те услове, али само у главном ћу их напоменути: Локомотиве, које г. Карамарковић мора да преда, морају бити потпуно исправљене, па кад то све буде извршено онда тек да се изврши проба на овај начин: да се свака локомотива проба са хладним притиском од 13 атмосфера и парним притиском од 8 атмосфера. Сигуран сам кад те локомотиве издрже обе ове пробе, онда би могле послужити као нове. Ја сам тим условима затворио врата Карамарковићу, да не може протурити своје рђаве машине. —

Мих. Павловић. — Нема разговора, види се из свега јасно, да је од стране г. Селесковића потпуно коректно рађено.

Коста Симић. — Молим вас, господо, Ја пре свега, сматрам г. Селесковића за поштена човека, ја сам у мом реферату имао намеру да изнесем само оно, што се у актима уговора налази, ја сам у реферату изнео просто оно, што је тамо, а можда сам у изразима мојим, што је могуће, оштрији и против г. Селесковића, али ја никад нисам хтео, нити имао намеру да изнесем на њега оно, што он мисли, ја се оградјујем од тога. (Чита акта, која је потписивао г. Селесковић и чуди се, како је он то потписивао).

Селесковић. — Молим вас, још нешто да приметим, хтео сам само да објасним са неколико речи оно, што је г. Симић изволео рећи. Он на једном месту вели да му је чудно, да је Селесковић изнео један предлог који је изнет Суду, да прими материјал. Ствар је у овоме: Карамарковић је навалио пошто пото, да му се материјал прими, на брзу руку. Ја сам видео да је материјал слаб, па сам молио Суд, да он одреди једну комисију, која ће прегледати материјал. Међутим та комисија није била изашла тамо, и шта је учинила не знам, само је потписан рачун, и тек из управе грађевинског одељења видео сам да је рачун за исплату што припада по њему поднесен. Ја сад молим госп. председника да изволи поново одредити стручну комисију, па да ова прегледа право стање материјала.

Мих. Павловић. — Господо, ја из овога извештаја, ког је г. Симић прочитао видим, да је оштро управљен против чланова те комисије а нарочито против г. Селесковића. Ја г. Селесковићу само могу благодарити на тако тачном

III.

Деспот Симеон-Синиша Немањић
(од 1347.—1357.)

„Всјко царство само въ себѣ
раздѣляея запустѣтъ“ — Лука,
глава 11. 17.

Казали смо напред, како је цар Душан 1347. године освојио Етолију и Акарнанију, и поставио за деспота тих земаља свога брата Симеона-Синишу Немањића, коме је тада било око двадесет година. Чим је Синиша дошао у своју деспотовину, одмах се, — помињу све хронике епирске и стари писци, — оженио *Томаидом*, кћери деспотице епирске *Ане*. Ова Томаида имала је осим матере само још једнога брата *Никифора*, кога је мати спремала за наследника престола у епирској деспотовини.

Ну овај први брзи акт младога деспота Синише није само прост акт женидбе његове са Томаидом, већ носи на себи карактер са свим дубљег политичкога значаја. Зашто баш млади деспот Синиша да се жени одмах, чим је постао деспотом, и зашто баш да узима за жену кћер прѣдшњег деспота епирског, Јована Анђела?

ност и све оне одборнике, који су у том акту именовани, шта овим и чини.

По прочитању тога акта Абр. 1860. Одбор се је одазвао са бурно „Живео Краљ Александар I и примио к повољном знању ову наредбу управе вар. Београда.

II.

На основу чл. 22 зак. о избору народних посланика одбор је одредио, г.г. Соломона Азријела, Михаила П. Бончића и Марка Велизарића, одборнике да потпишу бирачке спискове за избор народних посланика на дан 18. Маја 1893. г.

XVII. ВАНРЕДАН САСТАНАК

10. Априла 1893. год.

Председавао председник г. Милован Р. Маринковић, члан суда г. Јов. Антонијевић, кметов. помоћ. г.г. Коста Чушић, А. Надеждић и М. Тодоровић, од одборника били г. г. Никола Х. Поповић, Коста Б. Михайловић, Милош Триковић, Милан М. Ђорић, Ђ. Ж. Нешић, Коста Петровић, Лазар Дашковић, С. Азриел, М. Банковић, Р. Драговић, Милутин Марковић, Др. Марко Т. Леко, М. Капетановић, В. М. Тодоровић, М. Велизарић, Коста Д. Главинић, поп Таса Капетан-Спасић, Др. Навао Поповић, Г. Бркић, Ф. Васљевић и Михаило Јанковић.

I.

Председник износи одбору на мишљење молбе, којим се траже уверења о сиротном стању и породичном односу.

По прочитању тих молби Сбр. 5630, 5305, 5441, 5318, 5473, 5476 5516, Одбор је изјавио мишљење, да се може дати Милану Миловановићу адвокату тражено уверење о породичном односу пок. Веље Јовановића бив. адвоката;

да се суд предходно увери о имовном стању молилаца; Живке Савића, Исака Херцога, Сретена Ђорђевића, Милоша Јуришића, Настаса Костића и Тире Тодоровића, па тек онда да им изда тражено уверење.

II.

По прочитању молбе Јоце Кретића Абр. 1968, којом тражи, да се ослободи дужности присутничке, одбор је решио, да се уважи молба Јоце Кретића с тим, да суд општински одреди друго лице за присутника.

ЦАР СИМЕОН—СИНИША НЕМАНИЋ
ПАЛЕОЛОГ

ИСТОРИЈСКА РАСПРАВА

НАПИСАО

РАДОСЛАВ АГАТОНОВИЋ

(СА ЈЕДНОМ ЗЕМЉОПИСНОМ КАРТОМ)

(Наградила општина Београдска другом Видовданском наградом)

МОТО:

„Praecipuum munus analium
eor, ne virtutes sileantur, utque
pravus dictis factisque ex posteritate
tate et infamia metus sit“.

Tacit., Ann. lib. III., cap. 65.

II.

Рођење Синишино. — Последње његова рођења. — Где је живео и васпитавао се Синиша после смрти свога оца, до 1347. ? г. — Даље последице његова живљења.

(НАСТАВАК)

Ово је довољан доказ, да се види од колике је опасности Синиша био према наследству Урошеву, па ипак брат његов на овакав примеран начин одли-

кује непријатеља своје сину! Какав диван пример царске великодушности и братске љубави показује се у овим речима! Душан воли свог сина, и рад би био да му престо обезбеди. Али исто тако он љуби и брата свога, ма да јасно види, да је једини и најопаснији противник сину његовом тај исти брат његов, кога би он лако могао уништити, ако на тај начин, смрћу свога брата, жели да обезбеди престо своје Урошу. Али великодушни Душан не само да тим начином неће да се опрости тако опасног непријатеља сину своје, него га чак и не мрзи и хоће од своје рођене жене да му спасе живот! Хоће својом великодушношћу, царском наклоношћу и братском љубављу да га придобије за пријатеља, чврстог савезника и помагача у царству своје сину Урошу! Ретки су, управо јединствени овакви примери у целој историји човечанства!.....

— Да, Синиша као *дете* у колевци био је непосредни и најмоћнији узрок звечанској катастрофи! А тај исти Синиша као *младић* тако је опасан противник наследству Урошеву био у очима самога Душана и царице Јелене!.....

извештају а нарочито његовом коректном раду и условима, које је поднео за откуп тога материјала; он је показао усмено ствар, а и сама факта тврде, да је онако, као што он вели. А сад друго је питање, шта је радила управа општинска, да ли се она држала тог извешћа комисијског које јој је налагано да овако и овако има поступити у куповању тог материјала или те железнице, или није. Мени се чини, да је као што смо чули из тог извештаја, који је прочитан, да је све рађено на брзу руку, да је и комисија брзо то прегледала, ја не знам, да ли се то и на пречац исплаћивало Карамарковићу и ако није испуњено оно, што је комисија предложила.

И ако је ствар така, ако то стоји, на сваки начин, општина бар ова општинска управа не може то примити, као свршену радњу, тим пре што није испуњено оно, што треба по том комисијском извешћу. По томе, требало би, као и што сам г. Селесковић каже, одредити једну комисију, да прегледа да ли и у колико која категорија шина одговара погодбама, као и да их подели у три врсте; даље, да прегледа све остале ствари, и види у коју врсту спадају, и даље да прегледа јесу ли локомотиве исправљене онако, како комисијски извештај каже да треба да буду, и ако су исправљене, или и проба с њима учињена онако, како је условљено и ако су способне за рад, па ако је све тако у реду, онда, разуме се, морамо приступити исплати, јер оно што је стара управа општинска урадила и све у свом реду извршила, ми заиста не можемо и нећемо кварити. Али ако се види ту да је рађено за нечију љубав, да се и мимо комисијског извештаја, не што на пречац радило и извршило но што је од одбора наложено, онда наравно ми то примити нећемо ни признати.

Снас. Стевановић — Ја држим да је г. Симић на г. Селесковића доста ватре изнео, и изразио се доста оштро, што није требао. По условима овде прочитаним држим, да су врло повољни а што је она комисија која је прегледала и друкче радила и није вршила овако, како услови проштејују, не може бити г. Селесковић крив. Што се тиче саме цене, ја видим према извешћу г. Селесковића, да нису скупе.

Андриновић. — Што је извесно у овој ствари мени се чини, да је г. Селесковић врло правилно радио као што је то и г. Павловић лепо

разложио. Само сад треба одредити комисију да она извиди, шта је до сад примљено,

Мени се чини, да при овако великој куповини није правилно рађено у толико, што би одбор општински требао да одреди комисију, која да прегледа и оцени тај материјал према условима које је г. Селесковић дао, дакле било би правилно, да одбор одреди комисију; а ово што је г. Селесковић наредио, лао шеф, двојица су потписала а трећег нема и за то изгледа да пријем није био правилан. За то ја сам мишљења, да би ми морали одредити нарочиту комисију која ће поново прегледати материјал и железницу, па да та комисија после поднесе извешће и прима том извешћу да се реши, да ли да се прими или не.

Селесковић. — Заиста, може вас забунити тај начин рада, који је комисија при пријему вршила. Општина нема тачних прописа за такве случајеве. Кад је Кара Марк. донео понуду одберу за своју железницу, одбор је наредио, да се упути грађанској одељењу, и ја сам онда сматрао, да је моја дужност, да сам одредим комисију, па одредим два стручњака гд сам и ја лично имао удела. Замолно сам г. Петровића да и он ту суделује, али се није потписао; а да ли је то правилно или није то ћете ви сами оценити;

Павловић. — Све је то лепо, само да се сад дође до правилног пута којим треба поћи. Разуме се комисија, која ће се сад одредити, она ће имати за основ оне преписе које је г. Селесковић дао, али шта ће се радити, кад је прошла општина ту ствар окончала, она је издала своју обавезу. Шта можемо ту сад радити? И сад ако Карамарковић каже: ја сам вам предао материјал, да ли сте ми обавезу. О том треба мало размислити!

Јев. Андоновић. — Ја нисам ни пре друкче казао, а и сад ми изгледа да је нешто ненадежно учињено, г. Селесковић је могао у незнању свом да сматра, да је био надлежан да одређује комисију, премда ја мислим, да је ту највише председник имао да решава, он је требао њега упутити да тако ради или да га овласти суд, па да каже: кад се донесе роба, онда да одреди стручну комисију, а тако није рађено. Што се тиче питања г. Павловића, да ли је свршен тај рад, ја држим, да још ствар није свршена, још не, јер није све ни предато а још није све ни исплаћено. Па сад кад ова комисија, коју ваља одредити, поднесе извештај, тек онда

може се тражити пута и начина, да се тражи неко осигурање, управо ако се комисијски констатује, да је донста нешто примљено мање него што треба, а више издато, онда се мора поступити противу онога. А то ће се тек видети из онога извештаја, који би комисија донела. Овако просто не можемо ништа радити против тога напамет.

А. Стевановић. — Господо, као што видите, овде је закључен уговор између општине и продавца Карамар. о материјалу па ако све те ствари извесним техничким условима одговарају, ако су добре, а ако је дакле ова железница продата под условима, онда ми немамо шта против тога, нити можемо обарати закључке наших претходника. Као што се овде види пријем је тек отпочет, али није извршена проба. А што је г. Селесковић одредио два човека у комисију довољно је, јер и у другим већим стварима одређује се обично 5 техничара, а овде три стручњака машинска инжињера довољна су. Али пријем није извршен од 3 инжињера него од два. Према томе не може бити говора о правилном пријему. Као што видите, у железници незна се управо шта је главнија ствар, шине или локомотива, јер једно друго допуњава, јер једно без другог не може бити. Овде се само шине пренесе, а о локомотивама ни спомена нема! Кад се пренесе локомотиве, па кад издрже пробу од 14 и 8 атмосфера, кад се све то тачно изврши, ми ћемо то онда и примити.

Пошто у самој ствари није било правилне комисије, да се одреди комисија па да по оним условима, која је г. Селесковић изнео, тачно одреди прва, друга и трећа врста шина, па локомотиве да се прегледају и опробају, па ако буду услови испуњени, да се исплати.

Председник. — Је сте ли за то, да се одреди комисија нова? Молим вас у начелу се прима да се одреди комисија и да према условима прими ту железницу. Од колико чланова да се образује комисија? (вичу од три техничара). Стевановић; то је техничка ствар, они треба да се одређују.

Председник. — Хоће ли да буду двојица или тројица. Три инжињера и два одборника? Онда да замолимо г. Селесковића, он зна који су најбољи инжињери.

Селесковић. — Поштована господо, је вас молим, искључите мене, ја сам већ био у тој комисији.

Силни Душан је лако освојио те земље, али је врло добро знао, да ће му бити доста тешко одржати их чврсто спојене уз српску царевину. Јер у њима преовлађиваше народност, која је нерадо гледала над собом господара стране крви, нарочито — Србина. Србин и Грк, од како су дошли у додир на Балканском полуострву, и ако су по каткад изјављивали један другоме симпатије и знаке пријатељства, ипак никад нису били у души искрени пријатељи. Душан је знао врло добро, да је грчком елементу у освојеним земљама неправдо, да не кажемо тешко, што је оцепљен од свога природнога царства. Исто тако знао је, да му за извршење његове велике и свете намере треба с те стране да буде миран. С тога је и тражио начина, да те своје нове поданике задовољи у њиховим националним осећањима, и да да доказа, да он не жели уништити им са свим њихову политичку самосталност, већ да имају као и пређе својих деспота, а да само признају врховну власт српског цара, место грчког. Душаном освојене земље у епирској деспотовини сматране су као законито наследство Томаиде и њенога брата Нићифора.¹⁾

Душан је налазио, да ће најаче обвезати те своје нове поданике тиме, ако им то њихово право у наследству, које им је баш њихов, грчки цар Андроник млађи суспендовао био, и сам призна и поврати. Он то и чини. Поставивши, као што рекосмо, за деспота тих земаља свога брата Синишу, Душан га одмах и жени баш том Томаидом, *правом* наследницом тих освојених земаља, те тиме свечано санкционише право својих поданика Епироћана, обнавља им стару деспотовину, и поставља за деспота *муџа* законите наследнице њихове Томаиде. Па не само то. Други један акт, који се збио у једно исто време кад и женидба Синишана, јасно нам илуструје политику Душанову у тим земљама у истом правцу. Његовим настојавањем, по свој прилици, и мати Томаидина, удовица Ана, уда се за једнога шурака Душановог, *Јована Асена Комнена*¹⁾, брата бугарског цара Александра, коме је тада Душан такође дао деспотат у арбанским градовима: *Канини и Барти* (Београду). Овака Душанова политика у тим грчким и арбанским земљама била је правилна. Поданици његови у тим земљама осећали су се задовољни под сво-

јим деспотима, те је Душан за све време своје владе био с те стране потпуно миран, и могао се спокојно спремати за извршење своје намере¹⁾.

Млади деспот Синиша остао је са својом деспотицом Томаидом у Етолији и Акарнанији, а његов очух, деспот Комнен оде са својом женом, деспотицом Аном, у своју деспотовину Канину и Барту.

Ово се могло десити 1347. године. Од тог доба, па све до смрти цара Душана, 1355. године, Синиша је владао мирно у својој деспотовини. Бар ни једна до сада нама позната историјска забелешка или ти хроника не каже, да је у том размаку времена од осам година Синиша предузимао ма какву живљу акцију. Он је ту владао по налозима и упутствима свога брата и цара, чију је врховну власт признавао; а Душан је пак намерно гледао, да му те земље буду на миру, па је с тога и Синиша за то време мировао. Нићифор се пак за то време није смео нигде ни појавити.

¹⁾ Декуније Гаврило, „Епир хроника“, § 2. стр. 5. Pouqueville: „Voyage dans la Grèce“, t. V. p. 213.

¹⁾ Ibidem. — Hopf, — „Chron. gréco-romanes“, 529.

¹⁾ Околност до сад необјашњена, зашто да Душан да титулу деспота само овој двојци, можда ће се овим објаснити, да је то Душан учинио с тога, што је хтео да потврди и призна право оних становника на њихове деспоте, које су они раније имали, па им цар Андроник млађи укинуо.

ТАКСЕ

ЗА ЈАВНЕ ЗАБАВЕ У ОПШТИНИ БЕОГРАДСКОЈ

I.

- а, За свирање муш. оркестра по кафанама, баштама и т. д. од концерта до . . . 3 д.
 б, За свирање са певањем вештака од 1 концерта 5 д.
 в, За свирање женског оркестра (дамен-капеле) 20 д.

II.

- а, За игранку у локалу I-ог реда 15 д.
 б, За игранку у локалу II-ог реда 10 д.
 в, За игранку у локалу III-ег реда 5 д.

III.

- а, За панораму на дан 5—10 д.
 б, За разне преставе и показивање вештина, дневно 10—50 д.
 в, За менаџерије и музеуме 5—15 д.
 г, Циркус од преставе 10—20 д.
 д, За забаве „Тингл-Тангл“ т. ј. (певање, свирање и представљање) од вечера 50 д.

IV.

За друге врсте забава које овде нису предвиђене решаваће општински Суд засебно.

V.

Сем овога наплаћиваће се још половина од гореозначене таксе у корист краљ. српског народног позоришта.

Од суда општине вар. Београда 14. Новембра 1892. год. АБр. 11331. у Београду.

РАЗНЕ ОПШТИНСКЕ ТАКСЕ.

I. Димничарство:

- а) За чишћење димњака (цилиндера) без разлике на спратове 0-20 д.
 б) За неуздан шнархерд 0-20 д.
 в) За узидан „ 0-40 д.
 г) За велики узидан шнархерд у гостионици 0-50 д.
 д) За чишћење димњака од два спрата 0-20 д.
 њ) За чишћење простог димњака . . . 0-10 д.
 е) За чишћење чункова од 2 и по метра уједно са пећима 0-10 д.

- ж) За чишћење чункова од 2 и по метра уједно са више пећи 0-20 д.
 з) За паљење димњака (цилиндера) без разлике на спратове 0-75 д.

II. Празњење помијара и нужника:

- а) Од кубног метра 10— д.
 б) Од акова 0-50 д.

III. Псетарина:

- а) Марка за пашче за годину дана . . 3— д.
 б) Обнављање изгубљене марке стаје . . 1— д.

IV. Гробарина.

- а) Гроб за децу 7— д.
 б) Гроб за одрасле 12— д.
 в) Мала гробница 555-52 д.
 г) Велика гробница III. реда 998-39 д.
 д) Велика гробница II. реда 1099-32 д.
 е) Велика гробница I. реда 1684-57 д.

V. Мртвачка кола:

- а) Мртвачка кола стара са два коња . . 12-90 д.
 б) Мртвачка кола са анђелима са два коња 24-90 д.
 в) Мртвачка кола нова са два коња . . 36-90 д.
 г) Мртвачка кола нова са 4 коња . . . 72-90 д.

ТАКСЕ

ЗА ИЗНОШЕЊЕ ЂУБРЕТА

За квартове: Савамалски, Теразијски, Варошки и Врачарски:

- Од собе и кухиње или мањег дућана са собом 0-25 д.
- Од две или три собе, са кухињом или већег дућана са магазином 0-70 д.
- Од четири или више соба са кухињом, од кафане са кухињом, од гостионице са кухињом без штале 1-50 д.

За квартове: Дорђолски и Палилулски:

- Од собе и кухиње, или мањег дућана са собом 0-20 д.
- Од две или три собе са кухињом или већег дућана са магазином 0-60 д.
- Од четири или више соба са кухињом, од кафане са кухињом, од гостионице са кухињом без штале 1 д.

Од суда општине београдске 28. Августа 1892. године АБр. 9449.

Андро Борђевић. — Господо, Селесковић има потпуно права, што је говорио. Ми треба најпре да донесемо решење, али да кажемо овде: Одбор општински, саслушавши реферат и размотрив та акта о овој ствари, налази да је доиста радња г. Селесковића, савесна па тек онда, кад му то изјавимо, да га замолимо да нам чини предлог, које инжињере да узмемо.

М. Павловић. — И ја се потпуно придржавам овог што рече г. Андра.

Председник. — Примате ли предлог г. Андрија? Примамо.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

НАРЕДБА.

Старајући се о интересима општине београдске и о тачном прикупљању њених прихода, законом и од надлежне власти одобрених, Суд општ. вар. Београда, на основу решења Државног Савета од 24. Октобра 1892. год. Бр. 3438. чл. 40. зак. о општинама и решења одбора општинског од 12 Маја 1890. год. Абр. 839, и 11 Јуна 1892. Абр. 7537, а у свези с наредбом Управе вар. Београда од 10 Новембра 1892. год. Бр. 10975.

наређује

Да сваки онај који према поменутој наредби Управе вар. Београда од исте добије дозволу за давање балова, концерата и других забава, буде дужан с том дозволом пријавити се општинском Суду и њему положити ниже означену таксу, која је установљена у корист сиротиње београдске и народног позоришта.

Ако који од сопственика или закупца локала где се дају јавне забаве, допусти да у његовом локалу какво страво лице даје предстве и друго томе подобно, а не увери се да је дотично лице поред дозволе добијене од управе вароши Београда и општини таксу платило, биће он одговоран општини за неплаћену таксу.

Ну смрт Душанова отвара нову, значајну али тужну епоху у животу српскога народа — епоху распада оне колосалне величанствене зграде: царства српског....

После првог и најсилнијег цара српског на престолу српском заиста седи законити наследник, син Душанов, али врло слабачак и нејак, да се одупре самовољи, крајњој себичности амбициозности и грамљивости за влашћу свога помоћника у царству, једнога краља Вукашина! Беспримерном притворношћу и византијским лукавством удостојивши се највеће милости и поверења покојнога цара, Вукашин је, стојећи сада на највишој власти и управи државној; и видећи пред собом нејака и слабачка цара Уроша, који је у његовим рукама просто био играчка, почео премишљати и црне мисли, којих је крајна последица била: трагична смрт нејакога цара Уроша сина и наследника Душанова! Вукашинов систематски рад на остварењу те његове злокобне намере није могао остати неопажан од осталих стубова Душановог царства. Она силна властела српска, коју је била у стању држати чврсто уза се

само једна гвоздена рука Душанова, видећи сада, како се дојучерашњи њихов друг у власти и звању дочепа највише земаљске власти, није могла равнодушно гледати на управи царској једнога мрскога узурпатора царске круне, да јој он заповеда. С тога сваки гледа, да у својим рукама одржи оно што има, не покоравајући се (изузимајући неке) власти Вукашиновој, а ипак неки саветујући нејакоме цару, да се чува Вукашина, и да одагна од себе тога човека, који му очевидно ради о глави, само да се дочепа његове златне тијере царске. Али када ни ти савети младоме Урошу не могаше да уроде добрим плодом, онда је са свим природно, што се неки, ипак сажалевајући судбину нејакога цара, утврдише у својој области, и били неутрални¹⁾, очекујући какав ће бити исход буре, која се у густим црним облацима ваљаше над престоницом српском. Други пак не могући допустити, да над њима заповеда један њихов дојучерашњи друг, један омрзнути узурпатор царске власти, били су противници Вукашинови, а прија-

тељи цареви, и помагали му, али не као своме господару, „већ као другу и пријатељу“ (ut socio et amico¹⁾). Разуме се, да је било и таквих, који су потпомагали и одобравали зликовачке намере Вукашинове, нарочито браћа његова: Угљеша и Гојко, и кнез Никола Агтомановић, као год што су неки, нарочито они конзервативнијег карактера прешли на страну трећег претендента на Душанов престо, који ће сада, у сред овог хаоса и заплета унутрашњих ствари српске царевине, изаћи на сред са старинским својим правом, да тражи круну Душанову. У оваком унутрашњем стању српскога царства, када је изгледало, да колико је год властелина српских, да је толико и самосталних господара било, и нехотице нам се намеће питање: где је један онда врло моћни фактор српског царства, који је највише био у стању својим саветима утецати на нејаког цара Уроша? Где је и шта ради у то доба удова царица српска Јелена, коју и наша народна поезија представља, да „пише пером кано мушка страна?“

(НАСТАВИТЕ СЕ)

1) Cant. Hist. busant. III. c. 43. p. 315.